

{datsopic id=138 align=left}Kanarya Adaları'nda demirlemeye müsait fazla koy yok. Kuzeydoğudan esen hakim rüzgârlar adaların güneyinde, yani rüzgârtaltı kesimlerinde karanın etkisiyle kıvrılarak sahile doğru esiyor. Ayrıca okyanusun ölü dalgaları en ücra köşelerde bile kendini hissettiriyor.

{datsopic id=107 align=left}Doğal olarak korunmuş fazla bir koy olmadığından tekneler genellikle, mendireklerle korunmuş insan yapısı limanlara girmek zorunda kalıyor. Bu kuralın az sayıda istisnasından biri demirlediğimiz yer. Burası, Playa Francesa belki de Kanaryalar'ın en güzel koyu. Kuzeyimizi Graciosa Adası, güneyimizi ise Lanzorete Adası koruyor. Sadece batı ve lodosa açığız.

Bu kadar korunaklı bir yerde olmamıza rağmen gene de okyanusun ölü denizlerini hissediyoruz. Uzaklar II sakinmiş gibi görünen koyda iki yanına sallanıp duruyor. Bazen Güney Ege'nin her havaya kapalı koylarını anıyoruz. Artık o tatlı hayat bitti! Her an tetikte olma ve devamlı yalpa hali içinde yaşama dönemi başladı. Kimilerine göre, hakiki deniz hayatı bu.

{datsopic id=121 align=left}Bir gün, gün ortasında olmamıza rağmen hava kapadı. Sarı bir pus perdesi arkasında kalan güneşin benzi solup, hasta bir insan suratına döndü. Durgun hava ve gökyüzü her haliyle yaklaşan bir fırtınayı ihbar ediyor. On beş sene önce buraya vardığımız gün de gökyüzü aynı hâli almış, arkasından da dehşetli bir kum fırtınası tüm hışımıyla üzerimize çullanmıştı.

{datsopic id=78 align=left}Biz havaya bakarken yan teknedeki komşumuz Harry botla uğradı. Köye ekmek almaya gidiyormuş, bir isteğimiz olup olmadığını soruyor. Havanın bir sakatlık yapabileceğini söyledim. Gülerek, "Sabah aldığım hava raporunda bir şey gözüküyordu," deyip, gazlayarak uzaklaştı. Biraz sonra telaşla geri döndüğünü gördüm. Köydeki balıkçılar her an bir fırtınanın bastırabileceğini söylemişler. Haberi verip hemen teknesine gitti.

Tekneleri neta edip beklemeye başladık. Hava lodosa dönerse burada barınamayız, Lanzorete'in saçak altına kaçmamız gerekecek. Akşama kadar ve gece boyunca diken üstünde bekledik. Neyse ki rüzgâr fırtına kuvvetini bulmadı. Ancak ertesi gün teknenin üstünü kırmızı çöm kumuyla kaplı bulduk. Afrika'daki Büyük Sahra çölünden kalkan kumlar rüzgârlarla buralara kadar geliyor. Sanırım Atlantik'in ortalarına kadar teknenin üzerine gökten kum yağmasına şahit olacağız.

{datsopic id=61 align=left}Kanarya Adaları'na adını veren, sanılanın aksine Kanarya kuşu değil. Kıvrıkcık tüylü bir köpek cinsi bu adalara adını vermiş. İlk geldiğimizde daha iri olan bu köpekler sanki değişim geçirip ufalmışlar! O zaman neredeyse belime gelen o koca hayvanlar şimdi küçülmüş, kaniş cinsi süs köpeklerine benzemişler.

{datsopic id=65 align=left}Graciosa'daki yegane yerleşim yeri La Sociadad ya da diğer adıyla Caleta del Sebo dedikleri küçük bir köy. Beyaz boyalı tek katlı kutu gibi evleriyle insanın kanının hemen kaynadığı şirin bir yer. Denize bakan küçücük meydanında, köyün yaşlıları duvar dibine oturup sohbet ediyorlar. Dünyanın hemen hemen bütün köylerinde olduğu gibi...

Ama bu köyü diğerlerinden ayıran önemli bir özellik var. Köyün sokakları alışıl gelmişin dışında ne asfalt kaplı, ne de taş döşeli veya toprak. Tek katlı binalar geniş bir kum arazinin üzerine yanyana inşa edilmiş. Mavi panjurlu evlerin arasındaki boşluklara dokunulmamış. Böylece sokakların zemini kum olarak kalmış. İnsan plajı andıran sarı kumlu sokaklarda yürürken kendini diğer köylerden farklı bir ortamda hissediyor.

{datsopic id=215 align=left}Ya da bana öyle geldi. Belki de başkaları, "Buranın muhtarı da amma tembelmiş, şu kadcırcık bir köyün sokaklarını bile asfaltlatamamış," diye düşünüyordur! Kısmetse, bu güzel yerden pazartesi günü demir alıyoruz. Uzaklar bu kez pruvasını Gran Canaria Adası'na çevirecek.